

[Lysholt Hansen.]

tiet vil have nedbragt med ca. 200 mill. eller 25 pct. Det skal ske ved at nedskære udgifterne med 144 mill. kr. og øge indtægterne med 57 mill. kr.

Nu løber det grønlandske finansår imidlertid gennem kalenderåret i modsætning til alle andre ministeriers, så de første 200 mill. kr. af de 800 mill. kr., som man havde tænkt at bruge på Grønland, er derfor allerede anvendt. De 200 mill. kr., som fremskridtspartiet vil spare, må altså tages af de resterende 600 mill. kr., som skal spares. Det vil sige, at man må skære ned i de kommende tre kvartaler med pr. kvartal gennemsnitlig 33 pct. af alle udgifter i Grønland. Så store besparelser kan ikke gennemføres så hurtigt uden at skabe kaos i et sårbart samfund som det grønlandske. Derfor er fremskridtspartiets ændringsforslag til § 9 på ingen måde realistiske, men selv om forslagene var realistiske, var de i hvert fald ikke sympatiske. De ville koldt og kynisk sætte vore landsmænd deroppe mange år tilbage i tiden, således som det bl. a. er blevet påvist af min partifælle hr. Søgaard i en artikel i BT den 15. marts 1975.

Dette fører mig frem til en række andre ændringsforslag, hvor fremskridtspartiets politik træder frem på en alt andet end sympatisk måde.

Lad mig starte med at nævne partiets ulandspolitik, som står i klar modsætning til socialdemokratiets. For os — og det vil jeg gerne understrege — er lighedskravet ikke noget, der standser ved grænsen. Vi kan ikke affinde os med, at så store dele af verdens befolkning lever i nød og elendighed, og derfor ønsker vi at deltage i de internationale bestræbelser for at hjælpe u-landene frem til menneskeværdige kår. Vi ønsker også at knytte direkte forbindelse imellem Danmark og udviklingsprojekter i den tredje verden. Det er for os noget af en medmenneskelig pligt, og jeg kan godt sige, at vi er egentlig lidt flove over, at vor økonomiske situation ikke tillader os at gøre mere på dette felt. Men her er det anderledes med fremskridtspartiet. Dets ulandshjælp indskrænker sig i hovedsagen til at sende tæpper, jod og gazebind m. m. ned til lande, der er blevet ramt af oversvømmelse, en dårlig høst, naturkatastrofer o. lign. Det er helt i overensstemmelse med det gamle

almisseprincip om tilfældig hjælp til mennesker, der uventet og uforskyldt er kommet i nød. Når vi har haft aktstykker med sådanne sager oppe i finansudvalget, har vi kunnet få tilslutning også fra fremskridtspartiet, men når det drejer sig om systematiske bestræbelser for at skaffe u-landene større beløb til projekter, som virkelig hjalp dem frem, så meldte fremskridtspartiet fra, og det fremgår af alle ændringsforslagene.

Vi ser det i ændringsforslagene til § 10, udenrigsministeriet. Her nedsættes den samlede statslige bistand til udviklingslandene, som var foreslået til 1.200 mill. kr., til godt 400 mill. kr. eller fra ca. 0,6 pct. til 0,2 pct. af bruttonationalindkomsten i 1975-76. Så søger man i øvrigt — og det lægger man ikke skjul på — at få hele denne hjælp afviklet hurtigst muligt.

Igen kunne der rejses tvivl om realismen i ændringsforslagene. Det vil næppe være muligt for os at blive frigjort for vore internationale forpligtelser så hurtigt som antaget af fremskridtspartiet, men selv om det var, så var det i hvert fald ikke sympatisk.

Det leder tanken hen på et andet område, hvor der er væsensforskelle imellem fremskridtspartiets holdning og socialdemokratiets. I socialdemokratiet betragter vi de offentligt ansatte som gode medborgere, der præsterer et nyttigt stykke arbejde — et nyttigt stykke arbejde. Dette hænger i nogen grad sammen med vor opfattelse af staten som menigmands forlængede arm. For os er stat og kommune udtryk for fællesskabet, det er ikke mindst gennem stat og kommune, vi skaber og opretholder velfærdssamfundet. Derfor har vi også i mit parti respekt og sympati for de offentligt ansattes arbejde, og vi ønsker, at de skal have tryghed i ansættelsen, tryghed i lønvilkår og i arbejdsvilkår, en tryghed, som svarer til de privat ansattes.

Det er anderledes for fremskridtspartiet.

Fremskridtspartiet har gennemgående hånet de offentligt ansatte og foretaget en systematisk nedvurdering af deres arbejde. Dette finder bl. a. udtryk — for at ingen skal misforstå, hvad jeg hentyder til — i ændringsforslag nr. 691, der sigter mod en forringelse af lønudbetalingerne til de offentligt ansatte. Først skal lønningerne sættes ned med 4 pct. fra 1. april 1975, derefter skal der ske en yderligere lønnedsættelse på